

(6/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

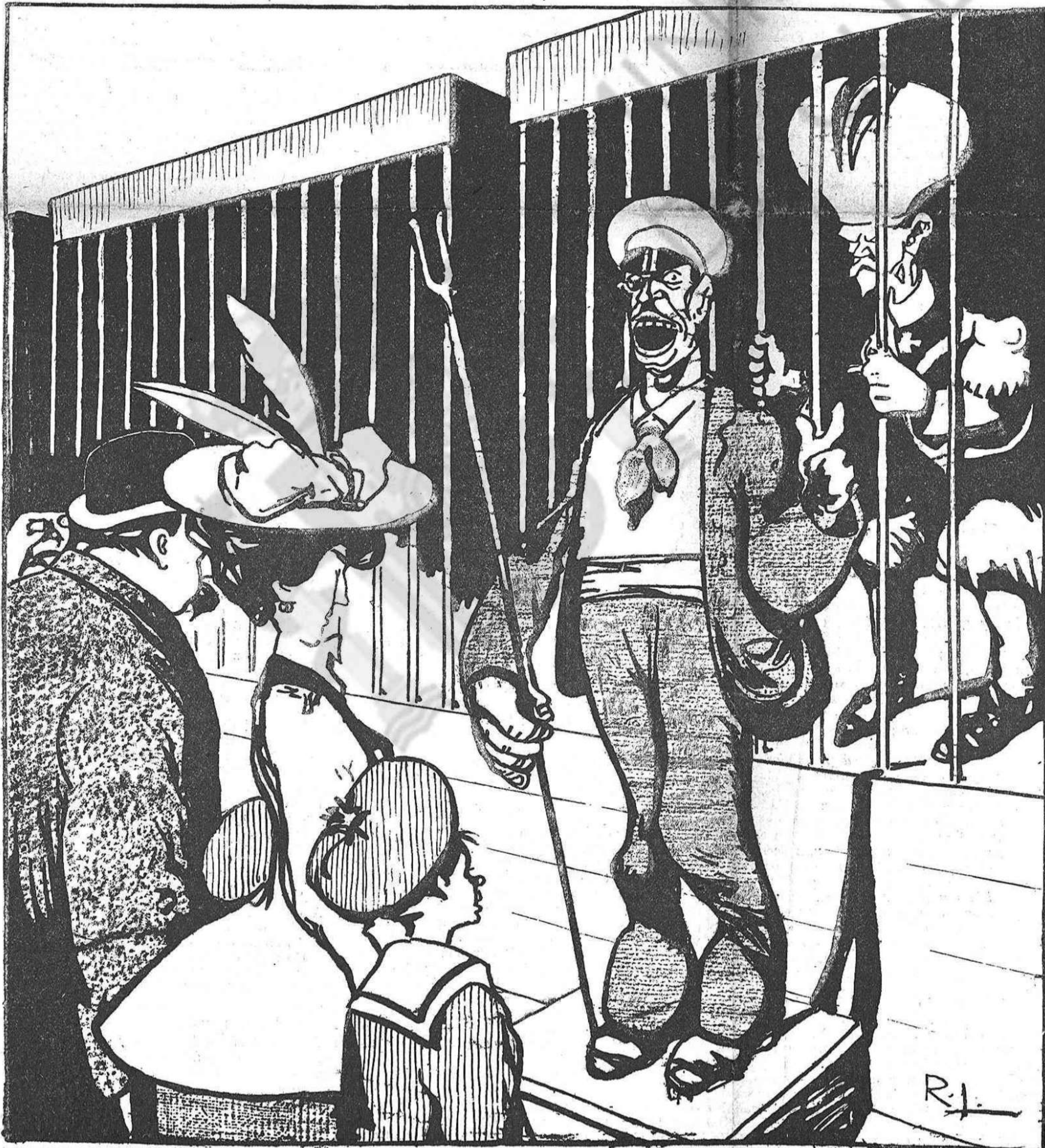
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

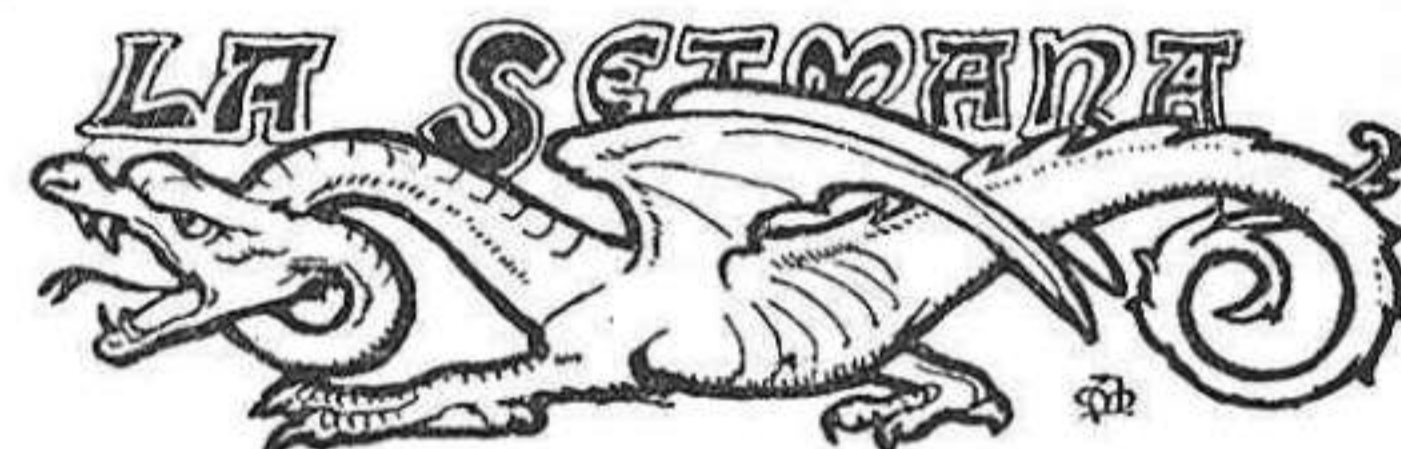
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

La caricatura al extranger

—Contemplan, senyors, el novíssim fenomen vivent, agafat en els boscos de la deserta Siberia, y anomenat l' *humanitari* perquè s' alimenta de carn humana.

DE DIJOURS A DIJOURS

Si no fossin las próximas elecciones de diputados provinciales la política dormiría y hasta jo crech que roncaria y tot... No obstant, en certa manera ja ronca: per la part del govern, que per lo vist s' ha dormit en l' estudi de las qüestions que prepara, ronca de gust; per la part del poble ja es distint: al poble ja fa molt temps que li roncan els budells, no sé si de rabia ó de gana, ó de las dos cosas á un temps.

S' ha parlat aquests días de crisis ministerial sense ni menos indicarse las causas que podrian determinarla. Després de tot, aixó ja no sorprén á ningú, tant es lo qu' estém acostumats á n' aquests canvis continous de figuretas en el pessebre de la política espanyola que, més que una cosa seria, sembla un un joch de criaturas.

Mentres tant las Corts segueixen herméticament tancadas, sense que s' indiqui ni 's preveji l' día de la reobertura.

Sembla que hi ha l' propòsit deliberat de que l' país se vaji acostumant á viure sense ellas. Aixís de mica en mica s' pensa arribar á la realització de certs somnis que tenen per objecte la supremacia del poder personal. Lo que difícilment podria conseguirse per medi d' un cop d' Estat, se mirará d' alcanarho enervant al país, fins á veure si li poden posar la gorra de cop y 'ls caminadors.

Mes deixém apart aquest tema y ocupemnos, més que sigui un instant y com de passada, de las próximas elecciones de Diputados provinciales.

Demá diumenge la Junta Provincial de Unió Republicana farà la proclamació dels candidats que han sigut designats lliurement per las Juntas de districte á tenor de lo que prescriuen las bases de organizació del partit dictadas pel senyor Salmerón. Coneixém alguns noms y n' estém satisfets. Si no n' estiguessim, tampoch els discutiríam, tant es el respecte que 'ns mereixen las facultats de las Juntas que tenen al seu càrrech el fer la designació.

El partit de Unió Republicana es fort, no sols pel número dels seus adeptes, sino per la seva perfecta disciplina. No figuran afortunadament en las sevas filas els qu' en vigílias d' elecciones promouhen tota mena de qüestions personals, sembrant á mans plenas las censuras y escampant las desconfiansas pera fer el joch dels nostres enemics, als quals els hi proporcionan arguments pera combatre'ns. Pero en realitat la satisfacció que pretenen proporcionals'hi resulta sempre un goig sense alegría.

Els disgustos qu' anuncian no existeixen més que en la seva imaginació y en el seu desitj malévul de perturbacions. Ningú que de republicà s' precíhi 'ls escolta, ni 'n fa cas. Els coneixen massa.

Aquesta vegada, com sempre, el partit de Unió anirá á las urnas plé d' entusiasme y donará la victoria als candidats republicans. La provincia de Barcelona oferirá un nou exemple d' energia y de decisió á las demés regions espanyolas y ab ell senyalará una vegada més l' únich camí que cal seguir per alcanar la regeneració de la patria.

Els llochs conquistats en las Diputacions provincials son posicions avansadas presas per las forsas republicanas al enemic. Desd' ellas se lliberta als pobles rurals de las malas arts del caciquisme, y s' crean interessos y afeccions, que han de servir admirablement tant per assegurar el bon éxit de la última y inevitable batalla, com pera preparar la consolidació de la victoria.

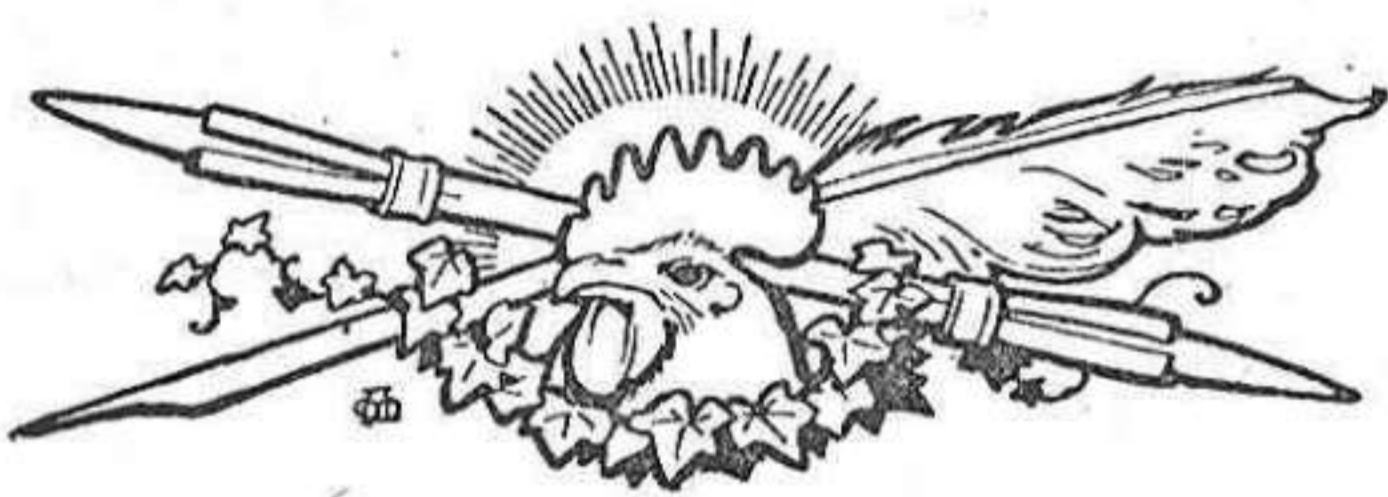
PEP BULLANGA

A FRANSA

La separació de la Iglesia y l' Estat

—Arrencat aquest secall, ja veureu quina ufana pendrà l' arbre de la República.

¡FORA PARETS!

Home de la daga florentina oscada ha fet una ràpida visita a Barcelona, però no com a polític, sino com a President del Consell de Administració del F. C. de Madrid, Zaragoza i Alicante, de qual red no forma part la línia de Barcelona a França. Per una cosa tan senzilla com la inauguració de la doble via desde Barcelona a Mataró, el Sr. Silvela va tancar els llibres en qu' està estudiant la *Ètica espanyola* i va imposar la molestia d' emprendre un viatge a Catalunya.

Home que preven l' esdevenidor, degué enumerar que aquí se li dispensarien grans obsequis, i es per això que adoptant l' actitud més tibada i solemne del seu repertori de personatge important, va plantarse a Barcelona.

Y li succeí lo de sempre. Aixís com al formar govern con a jefe del partit conservador, l' èxit qu' ambicionava se li va convertir en un espantós fracàs, aixís també 'ls obsequis qu' esperava recullir a Catalunya, se li van transformar en una xiulada formidable, en una manifestació hostil en tota regla.

Just es consignar que la legítima indignació dels pobles de la Costa de Llevant no anava dirigida al home polític, de qui ja casi ningú 's recorda, sino al President del Consell de Administració de una Companyia que 'ls hi està inferint brutalment una ofensa i un perjudici.

Ja fa algún temps que aquells pobles fills del mar y que sempre han tingut ab el seu pare las més carinyoses relacions, venen reclamant en vá contra las pretensions de la Companyia a construir á tot lo llarch de la línia una paret de tres metres d' alçada, que 'ls aisla de la platja y 'ls priva la vista del blau y hermós element que constitueix la seva vida y 'l seu esplay.

Si tanta necessitat hi ha de tancar la línia res més fàcil que ferho per medi de una reixa y establir els deguts passos de comunicació ab la platja. Però la poderosa Companyia s' ha tancat á la banda, resolta á fer la seva, á despit de aquell engranall de pobles, joyells de la marina catalana.

Consideraren els perjudicats que ab la vinguda del omnipotent Silvela era arribada l' ocasió de buscar un arreglo convenient á tots. Per aixó Vilassar de Mar se vestí de dol, al pas del tren que conduí a n' en Silvela á fi de que aquest senyor pogués ferse càrrech de las sevas aficcions. De més á més una comissió li exposá respectuosament las sevas legítimas queixas... y casi 'l tractaren com á rey; no faltava sino que se li sjenollessin als peus y ab las mans plegadas imploressin la seva misericordia.

D. Francisco 'ls respongué ab una de las sevas habilitats características. El que ha sigut fa poch defensor del Tío Nozaleda 'ls respongué qu' estant la cosa en litigi esperessin que 's pronunciés un fallo y que llavors seria l' ocasió d' entaular las degudas negociacions entre la Companyia y 'ls pobles perjudicats. Es á dir: contenteuvos de moment ab una larga, que després ja veurém si se 'us torna al corral ó se 'us despata de un mete y saca fulminant.

Precisament per acabar de una vegada ab las qüestions y ab el litigi es que se li demanava una solució immediata y definitiva. Però D. Francisco no va volguer sentirhi de aquesta orella. Era precis despartarli l' aparat auditiu, y 'ls pobles de la Costa 's van encarregar de aquesta delicada operació.

Venia 'l tren de Port-bou portant al gloriós personatge. La locomotora esbufegava y xiulava gloriosament; donchs bé: ab més força, ab més potencia van posarse á esbufegar y á xiular els pobles de la Costa. No n' hi havia prou ab els alarits y la xiulada y va caure sobre 'l tren una pluja d' atmetllas no tan rodonas com las de Arenys pero una mica més dures.

Capás será en Silvela de dir á n' en Maristany: —Ja veus, noy, com ens tractan: pero no importa, no hi ha mal que per bé no vingui. Fes recullir totas las pedras que 'ns tiran y utilízalas per la paret. Els pobles no la volen; pero de moment ells mateixos ens proporcionan els materials.

Però al parlar aixís l' home de la daga olvidará que si ell te una *Ètica* l' altre n' te un altra, y ja veurá com no es gayre lluny el dia en que si no li fan justicia ell mateix se la pendrà ab las sevas propias mans.

Las hermosas poblacions del Litoral tornarán á donar l' abressada al mar á qui tant estiman, á pesar de tots els obstacles. No ha de ser prou á impeno dirho ni una paret de mampostería, ni una paret de mauseus.

Y ara aném á un altre assumpto. En Silvela avants de marxar va pegar cullerada á la política, expressantse en els següents termes, que recullí y estampá el diari *Las Noticias*:

«Yo he sostenido siempre que, con arreglo á la Constitución vigente y á la constitución interna, que crea y mantiene la realidad de las cosas y el estado de las costumbres en un país, el rey de España reina y gobierna, y tiene deberes de monarca y gobernante, aunque sea irresponsable si deja de ejercerlos; pero los gobiernos, y singularmente sus jefes, tienen estrecha obligación de facilitar al rey el cumplimiento de esos deberes.»

«No hay que olvidar que la fuerza del poder moderador en España es hoy mucho más grande que la de lo que él piensa. Si, porque nos encontramos en una situación que tiene grandes analogías con el estado del pueblo en Europa á principios del siglo XV, cuando, huérfano de protección en las leyes y en las instituciones, acogíase al poder del monarca para destruir el imperio de la fuerza, de la arbitrariedad, de los privilegios y de los abusos de los señores feudales. Si el poder real de hoy en España, donde, desgraciadamente, nos falta una fuerza electoral, se penetra de los impulsos de esa opinión y se apresta á dominar, en nombre del pueblo, los feudalismos políticos y parlamentarios... entonces ese poder real recogerá una fuerza inmensa en el país y una gloria inmarcesible para la historia.»

Més clarament no pot dirse que hi ha intents de restablir el poder personal del rey, prescindint de tots els demés poders que determina la Constitució.

Com á últim regalo després dels desastres y la ruina de la nació, se 'ns reserva la promesa del absolutisme monárquich, una revirada als comensos del segle XV, en que 'l monarca destruí l' arbitrariedad, els privilegis y 'ls abusos dels senyors feudals. El feudalisme actual el constitueixen las oligarquías monárquicas. Y no 's troba millor manera de acabar ab ellas, que privar al poble de las sevas llibertats.

En Silvela ho ha dit: «desgraciadamente nos falta una fuerza electoral.» Y es molt cert, porque la força electoral allà hont funciona ab independència s' ha fet republicana.

Tením, donchs, en perspectiva, una segona edició de la famosa paret de la línia del litoral. No s' ha comensat encare á construir; pero sembla que ja s' han fet els plans y que s' están acumulant els materials á tota pressa.

Ara no més falta saber si 'l poble espanyol que tantas cosas ha consentit en aquests últims temps, consentirà també que 'l tanquin com un prés, dintre de una muralla: si 's resignará á viure aislat y embrotit en la presó que sense moures de casa li construixin; si passarà porque li robin las alenadas y la vista del mar infinit de las ideas y las aspiracions progressivas.

Nosaltres creyém que aquesta paret no s' arribará á construir. Al intentar obrirne els fonaments quedarian al descobert las ossamentas dels nostres antepassats, que van donar la vida pera conquistar la llibertat del poble, y aquells ossos s' alsarian indignats y com á bastons caurían sobre las costellas del poble, fins á tréureli la son de las orellas, y obligarlo al cumpliment de sos debers, encare que fos á costa de la vida.

Ni la paret del litoral... ni la paret del absolutisme.

L' esperit públich necessita 'l pas lliure com els rius: allà hont troba un obstacle 'l cap-gira y se l' emporta.

P. K.

La Revolució á Russia

L gran duch Sergi era la mala ánima del Czar. D' ell rebia aquest els pitjors consells, estimulando á usar en tot y per tot la represió y la duresa. Res de cedir may. Per enemic del Emperador devía reputarse á tot ciutadà que aspirés á la llibertat, y als enemichs se 'ls aniquila.

Tal era la seva malvada teoria, y la seguía en línia recta sense desviarse. Pero en aquesta línia recta acaba de trobar la mort.

Gobernador militar de Moscou se distingía pel seu rigor implacable. No poden contarse las crueltats que havia comés. Per aquest motiu s' oferia com un dels primers acusats al tribunal secret de la Justicia revolucionaria.

Feya días que rebé nota de la sentència que havia recayut en contra d' ell. Se li anunciava lliura y llanament que á la primera ocasió seria assassinat. La seva muller, senyora caritativa, rebé també alguns anònims, aconsellantli que s' abstingués de sortir ab el seu marit. El poble la prenia per las sevas virtuts, y 'l revolucionari no li volen cap mal.

Y la sentència s' executá implacablement á la primera oportunitat. El día disset del corrent, al matí, al sortir de un Museo pera dirigirse á una iglesia, anant en carruatge, observá que un altre cotxe 'l seguía. Se disposava á donar ordres al cotxe d' apretar als caballs, porque ja se la temia, y no li quedá temps: de sopte esclatá una bomba que feu trossos al carruatge ducal y quedressá 'l cos del gran duch. Brassos y camias li destoraren separats del cos y 'l cap tot aplastat.

Justicia estava feta.

Els periódichs contan detalls horribles dels efectes de l' explosió: al cadáver se li trobá dintre de la butxaca una de las cartas en que se l' amenasava.

Els presumptes autors del disparo de la bomba sigueren presos; pero 's negan á revelar els seus noms y tot indicí que pugui donar lloch al descobriment de la conjura. Si han de sucumbir morirán inconfessos, y satisfets de donar la vida per la llibertat de la seva patria. Prefereixen morir ells á que sucumbeixin centenars y milers de individuos ametrallats pels carrers, com las victimas de la hecatombe del día 22 á Sant Petersburg. Y no será perdut l' exemple d' impavidés que han donat ab els seus sacrificis.

En la familia imperial y en tots els grans duchs especialment s' ha produhit el pánich més espantós. El Czar quedá tan desconcertat que convocá á tota pressa Consell de ministros; pero quan els tingué reunits els despedí sense presidirlos. S' evitá que la Cort assistís al enterro de la víctima, de por de que al veure 'l poble tota la llopada reunida, caygués una pluja de bombas que acabés ab ells tot de un plegat.

Motius de sobra tenen pera mostrarse rezelesos. Hi ha moltras altras victimas senyaladas, totas las quals han rebut el misteriós avis. Deduheixis de aixó quin será 'l seu estat de ánim. De moment s' han reclós en els seus palaus, guardats día y nit per numerosas forsas. Els que 's consideran amos de Russia no poden ni sortir al carrer. La Revolució 'ls te acorralats.

Y á pesar de las persecucions que no cessan un instant, y á pesar dels castichs corporals, de las execucions secretas, de las deportacions continuas á la Siberia, la Revolució va extenentse, las huelgas obreras no cessan, els atentats se repeteixen. Hi ha temor de que quedin interrompudas la major part de las líneas férreas fins á deixar á la capital del vast imperi completament aislada.

Cada día son en major número las entitats que 's colocan en una actitud francament revolucionaria. Se declaran partidaris de la Revolució 'ls estudiants y fins els seminaristas. Per tot arreu reyna la més gran efervecencia. En algunas reunions es trossejat el retrato del autócrata, al crit de «Morin els butxins!» y als ecos de *La Marsellesa* qu' entonan las multituds exasperadas.

En las provincias caucásicas ha estallat una insurrecció general. Partidas de paisans armats recorren la regió, saquejant y cremant las casas dels partidaris de l' autocracia. Entre 'ls insurgents hi figuran alguns soldats. Mal síntoma es aquest pe: a la tiranía agonizant.

Quan s' efectuá la conjunció del esperit popular ab l' esperit del exercit, á cada instant més inevitable, la Revolució haurá arribat al seu terme.

De moment avansa, avansa com un onada amensadora que ha d' englutirse un régimen odiós y fracassat.

Russia será lliure!

J.

Vilassar el día de la manifestació per expressar el sentiment de aquella vila, molts balcons aparequeren endolats. Hi acudí una dotzena de guardia civils, y segons el corresponsal de *La Renaixensa*, va corre la veu de que de una parella n' havia sortit la següent frase:

—Aquests draps negres els veurém tacats de vermell.

Me sembla á mí que aquestas frases no s' han de pronunciar may, ni en broma, porque Vilassar no es encare una població de la Russia.

Ens diuen de Tarrassa que s' han reunit els cabos y sub-cabos del somatent al objecte de tractar de las próximas elecciones.

Prenguí nota de aquesta nova el general Rañoy, y vegí si la institució del somatent ha de servir per secundar las ambicions electorals del caciquisme ó per mantenir íntegrament el lema «Pau, Pau y sempre Pau», ab abstracció completa de la política.

Per avuy no dihém res més. Pero estém en guardia y ab la vista ben oberta.

En virtut del decret de indult ha quedat sobreseída la causa que se seguía per la mort en desafío del marqués de Pickman.

Y ara alló del ditxo:

«El muerto al hoyo y el vivo al bollo.»

El Comité republicá democrátich federalista de Barcelona que presideix el Sr. Juli, ha publicat un manifest senyalant de una manera clara, concreta y explícita, com desde fa molt temps no 's feya, las orientacions del partit.

Digne es de ser conegut el següent párrafo ab que termina.

«Por lo que respecta á procedimientos y á sus relaciones con los demás partidos afines este Comité declara estar en absoluto conforme con el acuerdo tomado por la última Asamblea nacional republicana federalista celebrada en Noviembre del año 1902, cuya proposición, aprobada sin ningún voto en contra, es como sigue: «El partido republicano federal, manteniendo ahora y en todo momento la integridad absoluta de su programa y su constante propaganda, así como su personalidad y su peculiar organización, aspira á concurrir con todos los demás elementos republicanos y por todos los medios conducentes y eficaces al pronto advenimiento de la República; en este sentido mantendrá en todas las ocasiones fraternidad y concordia con todos los demás republicanos y se concertará con ellos en los casos que puedan ser útiles para los fines antes indicados.»

Aixó es parlar en plata y republicanament.

Aixís es com ha de procedir un partit que concorda ab l' Unió republicana en las patrióticas aspiracions de contribuir per tots els medis á enderrocar els obstacles que s' oposan al adveniment de la República.

Junts la conquistarem tots els republicans, y aqueixa mateixa unitat en l' esforç, prenda de consideració mútua y de amor á la institució, ens posará en el cas d' entendre'ns perfectament el día de demá, quan arribi l' ocasió de organisar-la, de acort ab la voluntat libérrimament expressada de la majoria del poble espanyol.

El Sr. Mataix, secretari que sigué de n' Polavieja y director actualment del *Diario Universal* de Madrid, citat com á testimoni de descárrech del Tío Nozaleda, diu textualment:

«El director de *El Diario Universal* tuvo siempre del ex-arzobispo filipino un triste concepto, y jamás quiso tratarlo personalmente.»

Y com si ab aixó no n' hi hagués prou atgeix: «Ni en público ni en privado ha rectificado el señor Mataix ese concepto, pues sigue considerando al padre Nozaleda y á los frailes filipinos causantes de los males acaecidos en el Archipiélago magallánico.»

L' opinió de aquest testimoni, dat el càrrech important que desempeñá á Filipinas á las ordres del general de las ulleras fumadas, es un cop de porra suficient per aixafar una mitra per tiessa que sigui.

Y á pesar de tot, un digne periodista, 'l Sr. Castroviejo ha sigut condemnat á presidir per haverse fet eco senzillament del general sentit de l' opinió pública.

«¿Cómo no s' alsa d' Espanya entera una protesta formidable?»

Al passar en Lerroix per Almadén, de retorn de Andalucía, 'ls nostres correligionaris de aquella població minera li feren un regalo consistent en un artístich relloj de acer adamasquinat.

Un regalo molt oportú. Perque no ho duptin: aquest relloj es el que ha de senyalar l' hora de la Revolució.

El rey de Italia está en vías de constituir un *Instituto Agrícola Internacional*, que pot donar magnífics resultats á la classe agricultora, ilustrantia y emancipantla sobre tot dels abusos dels especuladors.

Aixís es com ha demostrat el rey de Italia qu' es, no 'l primer agricultor, porque ell no treballa la terra; pero sí un bon amant de l' Agricultura.

Y ha tingut la noblesa de confessar que l' idea no era seva, sino que li sigué suggerida per un ciutadà de la República Nort-Americana... y ho ha fet sense temor á que 's deduheixi de aquest fet la suprema-

bucions dels jutjats comuns, qu'ells creuen que conculca en la pràctica la jurisdicció eclesiàstica. No'n tenen prou ab las grans prerrogatives que disfrutaban, que fins s'han decidit a protestar contra'l projecte.

¡Ah, si jo sigués ministre, qué riuríam!
No faria més que publicar una disposició aixís concebuda:

«En vista de la protesta dels bisbes, y tenint en compte que per aquest mer fet se declaren bisbes protestants;

»En atenció a que l'Estat vé sols obligat a subvencionar el culte catòlich;

»Quedan desd' avuy retirats els emoluments que han vingut percibint fins ara 'ls bisbes espanyols.»
Ja veuríam, fentho aixís, que aviat se 'ls acabarian las agallas!

L'altre dia al carrer de Wifredo va haverhi un escándol de número hu.

Y tot perquè un home ab faldillas negras seguía a una dona que s'arrebossava las sevas, ensenyant el turmeil del peu... Y tot perquè ell y ella van ficar-se al mateix cau. Y tot perquè al cap d' una estona ella s'hi va quedar, y ell ne va sortir, completament satisfet, a jutjar pel rumbo que gastava.

¡Y qué maliciosa y dolenta es la gent de Barceloná!
¡Qué té que veure qu'un ensotanat segueixi a una pecadora, si no porta altre intent que tancar-se ab ella, treure's el salpasser y deixar-la tota arruixada y convertida?

Aixó es l'únic que devía fer aquell bondados pare sense fills.

Y d'aquí la seva seràfica alegría, al deixar felisment terminada la santa operació...

Un anunci curiós, y digne de ser conegut:
«El gran Casino de San Sebastián ha hecho saber que desde primero del actual mes, los salones de aquel Círculo estarán abiertos todo el año, y que las partidas de juego tendrán lugar todos los días, desde las dos hasta media noche, bajo las condiciones siguientes:

- »Ruleta: minimum, 2 francos: maximum, 25,000.
- »Treinta y cuarenta: minimum, 5 francos; maximum, 25,000.»

Y encare hi haurá qui afirmi que aquí a Espanya está prohibit el joch.

A San Sebastián fan saber que al pobre Jordi li estirarán totes dos orelles, la dreta y l'esquerra; la de la ruleta y la del trenta y quaranta.

La persecució de las autoritats se reserva únicament pels pela-canyas que 's jugan cinch céntims a las xapas.

La «ovació» dels pobles de la Costa

EN SILVELA:—¡Anda, salero, quína xiulada!... Casi puch ferme l' ilusió de que encare soch president del ministeri.

Saldant comptes.—Una operació russa

«Donde las dan, las toman.»

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Ay-ma-da.
- 2.ª ANAGRAMA.—Sembla—Balmes.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—La tonta de capirote.
- 4.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Tribuna.
- 5.ª GEROGLÍFICH.—Nicolau Salmerón y Alonso.

Han endavinat totes ó part de las solucions corresponents al número anterior, els caballers: Noy de las mostres, Arseniet de Juneda, M. Garcia y Tarruellench.

XARADA

¡En la total hont traballas
qué tal tersa-dos Maria?
¡No hi há allí una noya hú-dugas
que ters un cosí dentista,
que viu al carrer del Carme
junt ab un germá y sa tía?
Me ters lo prima robat,
pero ella d' hú-inversa-quinta
'l ters, puig que no 'm fa cas,
ni may m' escolta, ni 'm mira.
Jo prou dirigeixo 'ls fochs
dos-inversa punteria
com si dins mos ulls tingués
una dos tres quatre-quinta.
L'altre día vaig trobar-la,
y ella, al véures perseguida
hú-quart-cinch com una boja
per agafar un tranvía
y deixarme a mí plantat,
y perdre'm aixís de vista.
Cinch-quart-inversa 'l mateix;
ella del taller sortía;
jo me l' estava mirant
dugas-inversa alegría.
La dugas-dugas me queya
al mirarla tan bonica...
Pero ella va fer com sempre,
al véure'm, va escabullirse.

SAMUEL GRAN É IRURUETA.

TRENCA-CLOSCAS

MARTÍ LLOADA

FABRICANT

Ab aquestas lletres, degudament combinadas, formar el títul de dos carrers de Barcelona.

ENRICH DOMÉNECH.

ANAGRAMA

—Hola, Margarida.
—¡Ay! ¡D' hont vens, Pelat?
—Vinch del bosch y plego.
No puch treballar
perqué allí serravam
una tot de faig
quan en 'questa serra
s' hi fá una total

y porto a esmolarla
al ferrer de Sans.
—¡Per aquesta tota
teniu de plegar?
¡Me tot ab la serra
ens ha ben trompat!

JORDI DE LAS CUSCUNILLAS

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6.—Població catalana.
- 1 4 3 4 5.—Nom d' home.
- 2 6 4 6.—Carrer de Barcelona.
- 5 3 6.—Número.
- 1 4.—Lletra.
- 5.—Consonant.
- 3 4.—Nota.
- 1 4 3.—Signo.
- 3 2 5 2.—Animal.
- 5 2 1 4 3.—Ofici.
- 5 4 3 4 6 2.—Nom de dons.

JAUME S. VENDRELLENCH

GEROGLÍFICH

: : +
K K
T
1904
ERER
+
K K
T
1905
1

MOSSÉN TREMOLINS.

Caballers: J. I. Sabaté, Un vehí del Prat, A. Cantó, Nevejarse y Tarruellench: No resulta.

Caballers: Ali Foix, el Vell, Pantaloni y Noy de las mostres: S' aprofitará

Caballer: E. C., y J. S.: La contesta anirá la semana que vé.—E. Molas: Aixó pera ser cantat, bueno.—Pau Bertran: ¡Lladre! ¡Agafeu!—Sol Sempre: És dolent aixó, home.—Samuel Gran é Irurueta: Rebuda la remesa, y gracias.—Gonnella Poétich: No 's cansi.—Kuroki Chich: Mal girbat y sense solta.—Lleó Vila y Huguet: Aixó no es publicable. Ja pot suposar el per qué.—Cantalar: El dibuix es graciós, pero no té condicions artísticas.—F. Virgili R.: ¡Es tan poca cosa!—M. B.: Queda en cartera.—Enrich Tosas: Vosté 's precipita molt... De aquí a allí, Deu dirá.—J. N. L.: Els epigramas no tenen gran novetat. Ab tot, podrá ser que surtin un día ó altre.—Fidel Delfí: No acaba de fer la pesada.—Antolí Boadas Ribot: Igual li dich.—G. González: Té molta rahó, pero desgraciadament no li val.—Pepeta Sugrañas: No vá.—Eudalt Sala: Alguna cosa aprofitaré.—F. Rafecas: Quedan dispensadas las faltas, pero aixís y tot, no vá.—Salvador Pulido: Poesía escandalosa 'n dich d' aixó.—J. P., E. P., J. A. y R., y F. P.: No 'ns es possible publicar las cartas que 'ns envían per distints motius.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8
Tinta Ch. Lorrilleus y C.ª